

Evidenčna številka: VDS00050403

Datum odločbe: 19.08.2021

Senat: Jelka Zorman Bogunovič (preds.), mag. Aleksandra Hočevar Vinski (poroč.), dr. Martina Šetinc Tekavec

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - izguba zaupanja - nezmožnost nadaljevanja delovnega razmerja - hujša kršitev delovne obveznosti

Zveza: ZDR-1 člen 109, 109/1, 110, 110/1, 110/1-2.

Jedro

Četudi torej sodišče bistvenih odstopanj od običajne obravnave prometnih nesreč ni ugotovilo, je ocenilo, da bi se tožnik ob pomanjkljivi prijavi škode, ob dejstvu, da je bila škoda tako velika, da sta bili obe vozili ocenjeni kot totalka, pri čemer pa udeleženci prometne nesreče policije nista poklicali, moral vsaj posvetovati z ostalima članoma komisije, preden je pripravil podpis sporazumov, zaradi česar je ravnal malomarno oziroma opustil pričakovano skrbnost cenilca.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijani del sodbe.

II. Tožnik sam krije svoje pritožbene stroške.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je zavrnilo tožbeni zahtevek na ugotovitev nezakonitosti in razveljavitev izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 24. 6. 2020, poziv nazaj na delo in na priznanje vseh pravic iz delovnega razmerja, vključno s plačo v mesečnem znesku višini 1.656,00 EUR, z zakonskimi zamudnimi obrestmi. Odločilo je še, da vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

2. Zoper sodbo (razen zoper del, da toženka sama krije svoje stroške postopka) se pritožuje tožnik, ki uveljavlja vse tri pritožbene razloge po 338. členu ZPP. Navaja, da je v 11. členu Pravilnika za reševanje zavarovalnih primerov določeno, da se nepravilno opravljanje delovnih nalog in nespoštovanje določil tega

pravilnika pri obravnavanju zavarovalnih primerov šteje za hujšo kršitev delovnih obveznosti, pri čemer je za kršitve predviden disciplinski postopek. Sodišče je navedlo, da je izredna odpoved možna za najhujše kršitve. Pravilnik ne loči med hujšimi in najhujšimi kršitvami, za vse pa predvideva disciplinski postopek, ne odpovedi. Toženka mu ni očitala, da je zahtevka glede prometne nesreče z dne 26. 3. 2020 rešil nepravilno, ampak da ni nedvoumno ugotovil vzroka in odgovornosti za nastanek zavarovalnega primera. Obravnava tega primera se je dogajala v času prvega vala epidemije, ko stikov med ljudmi ni smelo biti in se je delalo od doma. Čeprav sodišče tožniku ni očitalo, da ni opravil ogleda na kraju nesreče, je zaključilo, da ni ravnal s potrebno skrbnostjo. Pravilnik ne določa, kdaj je prijava škode pomanjkljiva in kaj z njo storiti. Res je, da na obrazcu prijave nista bila navedena datum in ura in da niso bile označene poškodbe vozila A.A., a je sodišče temu pripisalo preveliko težo. Tožnik ni imel dvoma, kdaj je do nezgode prišlo in kakšne so bile poškodbe. Pravilnik ne določa kaj je velika škoda. Sodišče je zmotno presodilo, da bi se moral tožnik posvetovati z ostalima članoma komisije preden je pripravil podpis sporazumov. V odpovedi ni bilo očitka o opustitvi posvetovanja. Toženka ni navedla, kdo sta bila člana komisije. Tožnik ni vedel, na koga bi se moral obrniti. Glede podpisa komisijskega zapisnika o totalni škodi je sodišče sicer verjelo tožniku, da bi težko zagotovil podpis dveh cenilcev, a je vseeno ocenilo, da škode ni mogoče oceniti kot manjše in je zato ugotovilo odstop od pričakovane skrbnosti. Gre za kršitev iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, ker sodba nima razlogov o odločilnih dejstvih oziroma so ti v nasprotju. Glede odkljudanja totalke je kljukico res pozabil označiti v računalniškem sistemu, a je bila ta naloga za cenilce nova. Razlogi o malomarnosti so nejasni. Ker je bila naloga nova, ni moglo iti za hudo malomarnost, tudi je sankcija odpovedi prestroga. Tudi glede ostalega ni podana huda malomarnost, ampak kvečjemu navadna, ker je delal doma. Sodišče je kršitve zmotno štelo kot hujše. Zmotno in nepopolno je ugotovilo dejansko stanje, da je toženka izgubila zaupanje v njegovo delo. V zvezi s tem ni podala nobenega dokaza, nobena priča ni izpovedala o izgubi zaupanja. B.B. in C.C. nista bila tožniku nadrejena. Toženka ni predlagala zaslišanja nadrejenih glede prvega odstavka 109. člena ZDR-1. O tem ni izvajalo dokaznega postopka. Tožniku je bila kršena pravica do sodnega varstva in enakega varstva pravic.

3. Toženka v odgovoru na pritožbo predlaga njeno zavrnitev.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Pritožbeno sodišče je na podlagi drugega odstavka 350. člena ZPP preizkusilo izpodbijani del sodbe v mejah pritožbenih razlogov in po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka, naštete v navedeni določbi, ter na pravilno uporabo materialnega prava.

6. Pritožbeno sodišče se strinja z razlogovanjem sodišča prve stopnje, ki je pravilno ugotovilo zakonitost izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz razloga po 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1 (ne tudi po 1. alineji te odločbe v zvezi z znaki kaznivega dejanja goljufije), ki jo je toženka podala tožniku (cenilcu), ker ni nedvoumno ugotovil vzroka in odgovornosti za prometno nesrečo in je sam, brez komisije, izdelal oceno škode in kalkulacijo popravil za obe vozili. Drugi očitek je bil, da je izdelal nalog za nakazilo škode v višini 2.951,34 EUR, ne da bi v sistemu označil obračun totalke, zato niso bili odšteti neplačani obroki premije v višini 1.032,16 EUR.

7. Tožnik neutemeljeno vztraja, da bi glede na vsebino toženkinega Pravilnika za reševanje zavarovalnih primerov (Pravilnik) prišla v poštev le disciplinska sankcija, ne pa izredna odpoved. Po 11. členu Pravilnika se nepravilno opravljanje delovnih nalog in nespoštovanje določil tega pravilnika pri obravnavanju zavarovalnih primerov šteje za hujšo kršitev delovnih obveznosti (prvi odstavek). Zoper odgovorne delavce se ob ugotovitvi kršitve določil tega pravilnika uvede disciplinski postopek zaradi kršitve delovne obveznosti

oziroma postopek za povrnitev povzročene materialne škode (drugi odstavek). Tovrstna določila v aktih delodajalca niso ovira za kvalifikacijo kršitev delavca v zvezi z obravnavanjem zavarovalnih primerov kot odpovedni razlog po 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1 (če delavec naklepoma ali iz hude malomarnosti huje krši pogodbene ali druge obveznosti iz delovnega razmerja). Tudi poudarek sodišča, da je izredna odpoved kot najstrožja sankcija delavca namenjena njegovim najhujšim kršitvam, ne daje podlage za uspeh s pritožbenim opozorilom, češ da Pravilnik ne loči med hujšimi in najhujšimi kršitvami. Nenazadnje toženka očitke tožniku ni vezala le na določila pravilnika. Pritožbeno sodišče se strinja s presojo sodišča prve stopnje, da so ugotovljene kršitve hujše in storjene iz hude malomarnosti. Tudi obrazložitev odločilnih dejstev primera je jasna. Zato ni utemeljen niti očitek neobrazloženosti (14. točka drugega odstavka 339. člena ZPP) kot tudi ne očitek zmotne oziroma nepopolne ugotovitve dejanskega stanja.

8. Sodišče prve stopnje je ustrezno poudarilo, da način dela cenilca ni podrobneje urejen s pisnimi pravili, zaradi česar je bilo pomembno raziskovanje, kako delo pri toženki običajno poteka v praksi. To je bilo relevantno tako za presojo teže kršitve, kot tudi za presojo odstopanja od pričakovane skrbnosti pri delu. Tako je npr. sodišče pritrdilo tožniku, da glede na drugi odstavek 22. člena Pravilnika ni bil dolžan opraviti ogleda kraja nesreče, saj ni posumil v potek prometne nesreče, je pa tožniku v škodo (da ni nedvoumno ugotovil vzroka in odgovornosti za prometno nesrečo) upoštevalo druge okoliščine primera.

9. Iz prijave škode udeleženke A.A. z dne 27. 3. 2020 je razbralo, da se je nesreča pripetila pri zavijanju v levo na ožjo cesto. V prijavi je manjkal datum in ura nesreče, na skici ni bilo označeno mesto poškodbe. Iz odškodninskega zahtevka lastnika drugega vozila je bilo prav tako razvidno, da je voznica tega vozila vozila po prednostni cesti in da ji je voznica iz nasprotne smeri odvzela prednost pri zavijanju v levo. Kot čas nesreče je v tem zahtevku naveden 26. 3. 2020 ob 14.30. Je pa sodišče prve stopnje iz komisijskega zapisnika o ocenitvi škode po totalki z dne 1. 4. 2020 razbralo, da je tožnik oškodovančevo vozilo ocenil kot totalko, ne da bi bila podpisana še dva člana komisije. Lastniku vozila, ki se sicer ukvarja z odkupom in prodajo rabljenih vozil, je toženka na podlagi sporazuma z dne 1. 4. 2020 izplačala odškodnino 8.167,00 EUR. Povzročiteljici nesreče je tožnik prav tako obračunal totalko, na podlagi katere je od toženke prejela 2.951,34 EUR. Povzročiteljica je 12. 5. 2020 podala novo izjavo - da je pri D. zavila desno po hribu navzgor, da jo je v prvem desnem ovinku zaneslo na levo in je zadela v nasproti prihajajoče vozilo. Spremenjena izjava povzročiteljice nesreče je pri toženki vzbudila dvom o poteku nesreče in tudi dvom v tožnikovo obravnavo zahtevka.

10. Sodišče prve stopnje na podlagi izpovedi prič E.E. (nekdanji pomočnik izvršnega direktorja za premoženjska zavarovanja in škode pri toženki) in F.F. (nekdanji cenilec pri toženki) tega, da sta se vozili nahajali pri istem kleparju, ki je poklical tožnika, ni štelo za pomembno. Je pa ocenilo, da je pomembna prijava škode, ki mora obvezno vsebovati datum in kraj škode, udeležence in kratek ter jasen opis dogodka; v dvomu pa mora cenilec opraviti ogled, pridobiti izjavo udeležencev in jih eventualno soočiti. Cenilec je torej dolžan odpraviti morebitna neskladja. V zvezi z obračunom totalne škode je upoštevalo izpoved F.F., da je podpis obrazca komisijski, če je škoda večja, pri čemer je za majhno škodo označil škodo do 2.000,00 EUR.

11. Pritožba neutemeljeno prikazuje, da lahko razmere, povezane z delom doma (v posledici epidemije), privedejo do zaključka o neobstoju odpovednega razloga, zlasti glede malomarnosti. Sodišče je sicer verjelo tožniku, da bi težko zagotovil podpis dveh drugih cenilcev, vendar pa jih ni skušal pridobiti niti se o tem ni z nikomur posvetoval. B.B. (namestnik vodje oddelka za zavarovalniške preiskave pri toženki) in C.C. (vodja oddelka za zavarovalniške preiskave) sta izpovedala o tem, da je bila sporna prometna nesreča vključena v širšo preiskavo, ki jo je toženka izvedla glede več sumov zavarovalniških goljufij. Sledilo je pričanju C.C., da bi sam imel pomisleke glede prometne nesreče tudi, če ta ne bi bila del širše raziskave, ker je bil

dokumentacija nepopolna, ker poškodbe niso bile skladne in ker udeleženci nista poklicali policije. Predvsem pa je izpovedal o običaju, da se cenilci v primeru totalke med seboj posvetujejo, da se s tem zagotovi večja verodostojnost ocene. Četudi torej sodišče bistvenih odstopanj od običajne obravnave prometnih nesreč ni ugotovilo, je ocenilo, da bi se tožnik ob pomanjkljivi prijavi škode, ob dejstvu, da je bila škoda tako velika, da sta bili obe vozili ocenjeni kot totalka, pri čemer pa udeleženci prometne nesreče policije nista poklicali, moral vsaj posvetovati z ostalima članoma komisije, preden je pripravil podpis sporazumov, zaradi česar je ravnal malomarno oziroma opustil pričakovano skrbnost cenilca. Glede tega je sodišče izpostavilo pričanje vodje oddelka za zavarovalniške preiskave, da toženka od cenilca (ravno v izogib zavarovalniških goljufij) pričakuje najvišjo stopnjo skrbnosti.

12. Tožnik je priznal in tega v pritožbi ne zanika, da je pri izdelavi naloga pozabil "odkljukati totalko", zaradi česar obračunana odškodnina ni bila kompenzirana z neplačanimi obroki premije. V pritožbi neutemeljeno vztraja, da ni šlo za hudo malomarnost, ker je šlo za novo nalogo. Sodišče prve stopnje je pravilno zaključilo, da je tožnik tudi v tem primeru opustil skrbnost, ki se pričakuje od delavca njegovega profila.

13. Pritožbeni očitek neobrazloženosti malomarnosti torej ni utemeljen. Ker so se ugotovljene kršitve nanašale prav na bistvene naloge cenilčevega dela, jih je sodišče prve stopnje pravilno opredelilo kot hujše. Ob tem je ocenilo, da je toženka utemeljeno izgubila zaupanje v tožnikovo nadaljnje delo in je odpoved utemeljena tudi po prvem odstavku 109. člena ZDR-1.

14. Četudi sodišče v zvezi s to določbo (po kateri ob upoštevanju vseh okoliščin in interesov pogodbenih strank ni mogoče nadaljevati delovnega razmerja niti do izteka odpovednega roka) ni podalo posebne dokazne ocene, je za njeno uporabo jasno upoštevanje ostalih dejstev iz izpodbijane sodbe, iz katerih izhaja, da je sodišče zaradi narave kršitve (tj. zaradi kršitve bistvenih obveznosti iz delovnega razmerja) sledilo toženki, da je izgubila zaupanje v tožnikovo delo, kot je obrazložila tudi v odpovedi. Čeprav tožnik v tožbi tem navedbam iz odpovedi niti ni nasprotoval, je toženka v odgovoru na tožbo podala celo dodatne navedbe (v zvezi z širšo raziskavo zavarovalniških goljufij) ter predlagala zaslišanje zgoraj omenjenih prič B.B. in C.C.. Tožnik je v prvi pripravljalni vlogi tem dodatnim navedbam nasprotoval, na kar pa se sodišče niti ni oprlo. Tudi ni pomembno, da toženka ni predlagala zaslišanja tožniku nadrejenih. Bistveno je, da je v izvedenih dokazih dovolj podlage za oceno narave kršitve, zaradi česar je toženka izgubila zaupanje v tožnikovo delo, kar utemeljuje presojo, da ni možno nadaljevanje delovnega razmerja. Navedeno ne odraža kršitve ustavnih pravic.

15. Ker niso podani s pritožbo uveljavljani razlogi niti razlogi, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, je pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijani del sodbe (353. člen ZPP).

16. Tožnik sam krije svoje pritožbene stroške (prvi odstavek 154. in 165. člena ZPP).

Datum zadnje spremembe: 11.11.2021